

MOLNÁR MIKLÓS

Drekk úr házasodik

LÍRAI BOHÓZAT FEDERICO GARCÍA LORCA
TISZTELETÉRE*

JÁTSZÓ SZEMÉLYEK:

KÖLTŐ

SZÍNIGAZGATÓ

DREKK ÚR

MARGARÉTA

BETEG

ANYUCI

KÖLTŐ

Hölgyek, urak, kofák, katonák, diákok, léhűtők, tekintetes csődület, figyelem! Te meg csukd be a szád, apóca!

Találtam egy ceruzát,
szaros volt a vége,
aki még egyet szólni mer,
az harap beléje.

Azt akarom, hogy olyan mély legyen a csönd, hogy még a szű percenését is meghalljuk. Halljuk meg, amint egy rosszlánynak éppen reped a sarka. És halljuk meg azt is, ahogy egy hangya szájából kiesik egy parányi morzsa, és iciri-picirit koppan a kövön... Halljuk meg azt is, ha egy szív erősebben dobog, vagy ha a hátsó sorokban valaki észrevétlenül megemelinti a fenekét, és elereszt egy néma szellentést, ami aztán fölszivárog a hátgerince mentén, kibuggyan az inggallérjából a tarkója alatt, és mert olyan mély a csönd, mindenki hallhatja – figyeljétek csak! –, amint parányit pukkan... Ugye kikapcsoltátok a maroktelefonjaitokat, és megnyitottátok fületeket-szíveteket? Halljátok és lássátok a Margarétával összeházasodó Drekk úr és a Drekk úrhoz feleségül menő Margaréta történetét! Máris megperdülnek a dobok. Sírhattok és nevetettek, nekem édes mindegy. Megyek, és bekapok néhány falatot, megeszem azt a kiflicsücsköt, amit a madarak hagytak meg, aztán kivasalom a társulat ruháit.

(Körülnéz, hogy figyelik-e.)

Még azt akarom mondani, hogy én tudom ám, hány hét a világ és mi fán terem a szerelem, meg hogy miért nő a fű, hogyha majd leszárad, és miért szárad le, hogyha újra nő, és azt is tudom, hová tűnik a fény, ha eloltjuk a lámpát, de...

SZÍNIGAZGATÓ

Azonnal fogja be a pampuláját! A prologusnak ott van vége, ahol maga azt mondja: „Meyek, kivasalom a társulat ruháit.”

* Federico García Lorca *Retablillo de Don Cristóbal* című bábjátéka és egyéb művei nyomán, András László és Nagy László fordításainak felhasználásával.

KÖLTŐ

Igenis, igazgató úr.

SZÍNIGAZGATÓ

Magának, mint költőnek, nincs joga fölfedni a titkot, amiből mindnyájan élünk.

KÖLTŐ

Igenis, igazgató úr.

SZÍNIGAZGATÓ

Talán nem fizetem meg rendesen?

KÖLTŐ

Dehogynem, igazgató úr; de tetszik tudni, én tudom, hogy Drekk úr tulajdonképpen jó ember, és talán lehetne jobb is...

SZÍNIGAZGATÓ

Hülye! Ha azonnal el nem hallgat, fölmegyek, és cipóra verem azt a bamba képét. Hát ki maga, hogy véget akar vetni a gonoszság uralmának?

KÖLTŐ

Már véget is vetettem... de hallgatni fogok.

SZÍNIGAZGATÓ

Nem addig van az, költőkém! Mondja ki, amit ki kell mondania, és amiről a közönség is tudja, hogy igaz.

KÖLTŐ

Nagyérdemű közönség! Mint költő meg kell mondanom önöknek, hogy Drekk úr a velejéig gonosz...

SZÍNIGAZGATÓ

És nem is lehet jó.

KÖLTŐ

És nem is lehet jó.

SZÍNIGAZGATÓ

Gyerünk csak, folytassa.

KÖLTŐ

Már folytatom, igazgató úr. És soha nem is lehet jó.

SZÍNIGAZGATÓ

Nagyon helyes. Mennyivel tartozom?

KÖLTŐ
Két tallérral.

SZÍNIGAZGATÓ
Fogja!

KÖLTŐ
Nem, arany pénz nem kell. Az arany éget, mint a bűn. Az emberiségnek akkor volt az aranykora, amikor még nem ismerte az átkozott aranyat. Ezüstöt tessék nekem adni. Az ezüst pénz olyan, mintha a hold fénye csillogna rajta.

SZÍNIGAZGATÓ
Ha-ha-ha! Így én járok jobban. Nagy számár maga, költőkém. No, kezdjük!

KÖLTŐ
Hopp, elő a lapokkal! Elő veled, Margaréta, kezdődik a játék. Míg Drekk úr szunyókál, leskelődik rád a halál...
(A közönséghez.)
Jó mulatást!
(Leveszi cilinderét, a kalap belsejét zöld fény önti el, a Költő fölfordítja, víz csorog ki belőle. A Költő zavarodottan kihátrál.)
Bocsássanak meg...
(Megperdülnek a dobok.)

SZÍNIGAZGATÓ
Drekk!

DREKK ÚR HANGJA
Mi az, mi kell?

SZÍNIGAZGATÓ
Vánszorogion elő, a közönség már füstölög és habzik türelmetlenségében, annyira várja.

DREKK ÚR HANGJA
Jó, megyek már.

SZÍNIGAZGATÓ
És Margaréta?

MARGARÉTA HANGJA
Most fűzöm a cipőmet.
(Kintről énekel.)
Pörgök, forgok, táncot járva,
hamvadok a tánc hevében.
Hamvadok a tánc hevében,
pörgök, forgok, táncot járva.

MARGARÉTA

(belép)

Sej, szárnyas éjjeliedények
szállnak a háztetők felett.
Csillagokat számolgat most
mindenfelé a sok gyerek,
s vackukon forgolódnak
girhes, göthös vénemberek,
hanem én ott feküdnék
a díványon,
ahol Pálra vágyom,
a dunyhán,
ahol János hull rám,
a kanapén,
ahol Józsi az enyém,
a karosszékekben,
ahol Jenő hentereg vélem,
s azzal a földön,
kivel az idóm szívesen töltöm,
s a falhoz nyomva
borulnék én Ágostonra,
s a nagy sezlonon,
ahová Pál, János, Józsi,
Jenő és Ágoston nyom.
Hajaj! Hajaj!
Férjhez akarok menni, értik?
CICC! CICC! – cicceg a cicim,
PITTY! PITTY! – pittyeg a pinyóm:
tiéd lennék, édes rózsám,
minden csütörtökön.
(Meg előtte hétfőn, kedden és szerdán is.)

Férjhez akarok menni,
egy legényhez máris,
egy katonához,
aki célba talál is,
lehet akár püspök,
vagy generális,
mennék én férjhez
akár egy nyomorékhoz,
csak megnyomjon, de nyomba,
és húsz keménykötésű
legényhez Kisunyomba.

Itt vagyok, la, szabadon szárnyaló szerelemmadár! Alig várom, hogy befogjanak. Elő a lépes vesszőkkel, uraim! Szoknyámon átsüt rejtett planéta-farom láza. Tömzsi já-cint-mellem átbukik az ingen...

(Kimegy.)

(Horkolás hallatszik.)

SZÍNIGAZGATÓ

Mi ez? Drekk, maga máris horkol?

DREKK ÚR HANGJA

Megyek már, igazgató úr, csak még pössentek egyet.

(Behallatszik a csobogás.)

SZÍNIGAZGATÓ

Nagyon helyes. Nem szeretném, ha nyílt színen venné elő a fütyülőjét.

DREKK ÚR

(bejön)

Jó estét, uraim.

SZÍNIGAZGATÓ

Rajta, Drekk úr... Most maga jön. Vágja ki a rezet! Maga ugyebár orvos.

DREKK ÚR

Dehogyan vagyok én orvos!

SZÍNIGAZGATÓ

Már hogyné volna orvos. Tesz egy pontot a neve első két betűje után, és máris megvan az orvosi diplomája. „Dr. Ekk.” Gondolja meg, magának pénz kell a nőüléshez.

DREKK ÚR

Ez igaz. Jó, akkor orvos vagyok.

SZÍNIGAZGATÓ

Hát akkor? Szerezzen gyorsan pénzt.

DREKK ÚR

Megyek, hozom a gyógyfütykőst.

SZÍNIGAZGATÓ

Remek! Látom, megértett.

BETEG

(bejön)

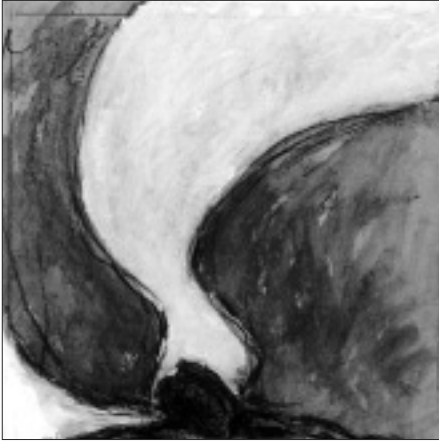
Jó reggelt!

DREKK ÚR

Jó estét.

BETEG

Jó reggelt!

DREKK ÚR
Jó estét.

BETEG
Jó napot!

DREKK ÚR
Fekete jó estét.

BETEG
(*félénken*)
Akkor talán jó estét...

DREKK ÚR
(*ráüvölt*)
Ha azt mondom, jó estét, akkor jó estét.

BETEG

Igenis, ahogy parancsolja.

DREKK ÚR

Mije fáj, kérem?

BETEG

Nagyon fáj a nyakam széle,
ott, hol nő a hajam szála,
s nem is vettem volna észre,
ha nem mondja Nyakas Pál, a
legkisebbik húgom férje.

DREKK ÚR

Készülhet a nyakazásra.
(*Megragadja.*)

BETEG

Jaj, jaj, jaj, jaj! Drekk úr!

DREKK ÚR

Gyerünk. Nyújtsa ki egy kicsit a nyakát, hogy műtétileg beavatkozhatok az ádámcsutkájába.

BETEG

Jaj, nem tudom mozgatni.

DREKK ÚR

Azt mondtam, próbálja mozgatni az ádámcsutkáját.

BETEG

Jaj, nem tudom!

DREKK ÚR

Mondja utánam: „Ádám bátyám pávát látván, lábát rázván, száját tátván pávává vált.”

BETEG

Ádám bátyám pávát látván...

DREKK ÚR

Jó, most mondja el még egyszer, de közben feszítse szét saját kezével a nyakizomzatát.

BETEG

Ááá... Khhhrrrr... Nem megy. Ha tudnám, már megvettem volna.

(Kihívóan.)

Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt.

DREKK ÚR

Na, várj csak!

(Kimegy.)

BETEG

Jaj, de fáj az ádámcsutkám! Jaj, az ádámcsutkám! Nekem ádámcsutkitiszem van.

DREKK ÚR

(Bejön a füttykössel.)

Már itt is vagyok.

BETEG

Hát ez meg mi, doktor úr?

DREKK ÚR

Ez a pálinkanyelető gép.

BETEG

És mire való?

DREKK ÚR

Arra, hogy a nyakát elöntse belül a hőség.

BETEG

Ugye nem fog fájni, doktor úr?

DREKK ÚR

Egyszer ütök, aztán sokszor.

(suttogva)

Én most megpüföllek, mintha agyon akarnálak csapni, te meg csak jajgass. A végén eleresztelek.

(jó hangosan)

Akad-e pénz a zsebedben?

BETEG

Félmillió abban, félmillió ebben,
meg van még a mellényzsebben
egy köteg, amit elrejtettem,
s nem tudja más, csak mi ketten:
akad még egy kis tekercesem
egy millióval a fenekemben.

DREKK ÚR
Meggyógyítlak, apuskám. Dagadjon csak a bukszám!

BETEG
(kihívóan)
Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt.

DREKK ÚR
(Ráhúz egyet a fütykössel.)
Jó estét. Most megvagy. Nyújtsd ki a nyakad.

BETEG
Nem tudom, doktor úr.

DREKK ÚR
(Megint ráhúz egyet.)
Nyújtsd ki a nyakad.

BETEG
Jaj, az ádámcsutkám!

DREKK ÚR
Még jobban.

BETEG
Jaj, az ádámcsutkám!

DREKK ÚR
Még jobban!
(Ütés.)
Még jobban, még jobban, még jobban.
(A Beteg méteresre nyújtja a nyakát.)

BETEG
Jaj!
(A nyaka teljesen visszacsúszik. Még egyszer fölemeli a fejét, mielőtt Drekk egy utolsót húzna rá.)
Miért akar agyonütni, Drekk úr?

DREKK ÚR
Házasodni akarok, és pénzre van szükségem. A te pénzedre.

BETEG
Megálljon a menet! Mennyire van szüksége? Ha kap tőlem egymilliót, békén hagy?

DREKK ÚR
Békén hagylak, ha adsz kétmilliót.

BETEG
Tessék, itt a kétmillió. Isten áldja, legyen vele boldog! És majd tűnődjön el rajta, hogy egy száz évvel ezelőtti holdas éj azonos-e egy tíz nappal ezelőtti holdas éjjel...

SZÍNIGAZGATÓ
Volt pénze?

DREKK ÚR
Volt.

SZÍNIGAZGATÓ
Akkor meg kell házasodni.

DREKK ÚR
Meg bizony.

SZÍNIGAZGATÓ
Agyoncsapta?

DREKK ÚR
Anélkül is ideadta a pénzét. Elengedtem, hadd éljen még. Nemsokára úgyis megeszi a fene.

SZÍNIGAZGATÓ
Maga átírja a darabot? Agyon kellett volna ütnie a fütykössel! A Költővel direkt úgy íratam meg. Még egy ilyen „kormozás”, és lefújom az előadást! Megértette?

DREKK ÚR
Tökéletesen.

SZÍNIGAZGATÓ
Remélem is! Ott hagytuk abba, hogy házasodjon meg... Itt jön Margaréta anyja. Tessék, beszéljen vele.

ANYUCI
Margaréta anyukája vagyok,
a lányomnak férjet vizslatok,
mert már, mint két narancs, rezeg neki
elől a két dudor didi,
a popója oly gömbölyded,
hogy megőrül tőle kelmed,
hát még a kis pintyókéje,
az lesz csak a férje kéje.

Margaréta most már nagylány,
őneki már férfi kéne,
nem egy, hanem három is tán.

DREKK ÚR
Asszonyság!

ANYUCI
Uraság, potrohos, púpos furaság!

DREKK ÚR
Nem is vagyok púpos! Asszonyság, én házasodni akarok.

ANYUCI
Nekem meg van egy lányom. Csakhogy maga szegény is, öreg is. Nincs is rendes
otthona, se vagyona, de még valamirevaló ruhája sincs.

DREKK ÚR
Maga engem összekever valakivel, jó asszony! Többszörös milliomos vagyok.
(*Pénzkötegeket loboqtat.*)
Lakásom, vagyonom, ruházatom mind-mind luxus.

ANYUCI
Milyen szus?

DREKK ÚR
Luk.

ANYUCI
Tud-e róla, lüke bika, ha *magának* szuszog a lányom luka, maga lesz a bikák legbol-
dogabbika? Meg sem érdemel ekkora kincset!

DREKK ÚR
Mi haszna, mi haszna?
Nem lesz szebb a végső rózsa
ügyse, mint az első rózsa.
Köddé válik, mint a harmat,
a hús és a vér hatalma.
Na, ne gatyázzon, asszonyság: adja, vagy nem adja a lányát?

ANYUCI
Attól függ, mennyi pénzt kapok érte.
Mielőtt a lányom cicijét kezdenéd kicibálni,
légy szíves egy iciri-picirit licitálni.

DREKK ÚR

Kap egy véka aranyat,
százezret ér egy darab.
Ezüstöt is egy vékát,
most tojták a kisbékák,
apróból is egy zsákkal –
többet ugye nem szájal?

ANYUCI

De bizony kérek még egy kanszamarat is, hogy kedvemre szamaragolhassak a tengerparton, ha úgy tartja kedvem.

DREKK ÚR

Még egy zamár is, az már sok lenne a jóból. Nem tehetem, asszonyság. Tán még tengerpartot is mellékeljek hozzá?

ANYUCI

Ne sajnálja a pénzét! Aki cicizni akar, ne cicózzon. Az én Margarétám süldő lány, maga meg egy vén trotty. November, december, rongy ember a vénember.

DREKK ÚR

Én vénember? Maga rusnya vén szipirtyó, maga, a fenekén sincs már foga!

ANYUCI

Hóhányó cenk! Pernahajder! Pirholagos nézésű kurvapeccér!

DREKK ÚR

Üsse kő, nem cicózok. Megkapja a kanszamarat. Hol a lánya?

ANYUCI

Otthon ücsörög egy szál kombinéban, és *A tiszta ész kritikáját* olvassa. Egyedül van, a szobájában megtalálja az úr.

DREKK ÚR

Ejha, ettől melegem lett.

ANYUCI

Hajh, nagy gond is a leánygyermek.

DREKK ÚR

Bárcsak láthatnám már!

ANYUCI

Előbb hoci a zsozsót.

DREKK ÚR

Ha a lánya enyém lesz, én őt degeszre, dagadtra, dugig és tövig, húsig és csontig...
ami belefér!

ANYUCI

Jaj, megfulladok! Kot-kot-kot. Repülőst, piócat, köpölyt, priznicet ide. Szent Ne-
nyúljhozzámra mondom: ezt nem élem túl!

DREKK ÚR

Mi lelte, asszonyosság?

ANYUCI

Téli éjszakákon a falusi hold nagy pofonokat ad a tyúkoknak. Akkora pofonokat,
hogy zeng belé az utca. Tiszta röhej! Senki nem érti, miért vannak ezek a pofonok.
Csak az Isten érti – meg a tyúkok... Hoci a suskát! Ha megkapom a pénzt, Margaréta
azt teszi, amit mondok neki.

DREKK ÚR

Akkor megegyeztünk?

ANYUCI

Meg.

DREKK ÚR

Mert ha nem egyeztünk volna meg, itt a fütykös, aztán tudja, mi vár magára... Aki
azt meri mondani nekem, hogy *nem*, azt letaszítom a pokol legfenekére, ahová már
annyi embert leküldtem. Ez a fütykös, amit itt lát, sok embert megölt már, burku-
sokat, batávokat, cselákokat... A könyvelőmnél megvan a részletes leltár. Nehogy
maga is rákerüljön! Jó ideje már, hogy nem dolgoztatom a fütyköst, és könnyen
megugorhat a kezemben. Hát csak vigyázzon!

ANYUCI

Jaj, mit tettem! Eladtam a lányom!

DREKK ÚR

Fél?

ANYUCI

(*reszketve*)

Jaj!

DREKK ÚR

Mondja utánam: félek.

ANYUCI

Félek.

DREKK ÚR

Mondja utánam: Drekk úr már engem is ráncba szedett.

ANYUCI

Drekk úr már engem is ráncba szedett.

DREKK ÚR

Ahogy ráncba szedem majd a lányát is. Aztán mondja csak...

ANYUCI

Mint két narancs, rezeg neki
elől a két dudor didi,
a popója oly gömbölyded,
hogy megőrül tőle kelmed,
hát még a kis pintyőkéje...

DREKK ÚR

Az teszi be nekem a kiskaput...

ANYUCI

Hát még a kis pintyőkéje,
az lesz csak a férje kéje!

DREKK ÚR

Meg én, megházasodom, ha csakugyan olyan az a lány, amilyenek lefestette itt
nekem az asszonyság.

(Énekel.)

Lány, a szoknyád fölemelem!
Öreg ujjam régi álma,
hogy hasikád völgyét járva
rózsabimbód megtalálja.
Buenos días, encantado, muchas gracias!

ANYUCI

Maga beszél spanyolul?

DREKK ÚR

Nem, de ifjúkoromban jártam Spanyolországban és Itáliában. Csimpánzokat idomítottam a *Pantaleone Cirkuszban*. De magának semmi köze az én életemhez. Maga csak reszkessen. Mindenki reszkessen, ha a szemem elé kerül, brumburubrumbrumm!

ANYUCI

Már reszketek is.

DREKK ÚR
Hívja be a lányát.

ANYUCI
Kislányom!!!

MARGARÉTA
Mi kell, mama?
Ha nem kapok férjet,
megbolondulok,
férj kell, még ha
csak egy kis tulok,
vagy egy nagy számár,
gorilla akár,
vagy földrajztanár,
amire nekem kell,
akár kutya, akár eb,
nekem ugyan egyre megy.

DREKK ÚR
Elöl kerek, hátul kerek,
ennivaló örömhegyek.

ANYUCI
Férjhez mennél?

MARGARÉTA
Férjhez hát.

ANYUCI
Húzd fentebb a szoknyádat, hadd látsszon a combod!
(*Drekk úr felé fordul.*)
Megnősülne?

DREKK ÚR
Naná, hogy meg!
(*Majd kiesik a szeme.*)
Combjai mint riadt halak...

ANYUCI
(*sírva*)
Ugye nagyon dédelgeti? Jaj, kislányom, szegény gyerek!

DREKK ÚR
Hű, de jó bőr,
bőrén nincs szőr!

Szőrén-szálán
zsenge bárány:
istenemre,
de meghágnám!
Mi a neved, mondd csak?

MARGARÉTA
Margaréta, bátya,
ilyen névvel élni
jöttem a világra,
keblemen virít
margaréta virága.

DREKK ÚR
Add nekem azt a virágot!

MARGARÉTA
Liba, liba, libabőr,
nem leszek az öné, sir.
Bár vággyal testem tele van,
de nem kaphat meg bármely kan.

DREKK ÚR
Gyönyörű vagy, Margaréta. Szerelmes lettem beléd. Feleségül akarlak venni, boldoggá akarlak tenni. Szeretsz engem, Margaréta?

MARGARÉTA
Szeretem, mint macskát a kutya.
Ha csak meglátom, megüt a guta.
Belém esett, mint ló a gödörbe?
Magáért könnyezem a fölmosó vödörbe...
Ha pék volnék, kenyérébe mérget sütnék,
ha kovács volnék, pörölyömmel fejére ütnék,
ha méh volnék, fullánkot adnék magának eleségül,
ha szamár volnék, magához mennék feleségül.

DREKK ÚR
Margaréta: marharépa... Lárifári! Anyád már áldását adta a frigyünkre.

MARGARÉTA
(keservesen zokogva)
Iá! Iá! Iá! Iá!

ANYUCI
(halkan)
Uramisten, kihez adom a lányomat...

(Drekk úrnak.)
Akkor hát...!

DREKK ÚR

Kap egy véka aranyat, százezret ér egy darab, ezért enyém lesz a lánya, és még hálás is lehet, úgylis olyan satnyácska.

ANYUCI

Satnyácska az öreganyja térde kalácsa! Margaréta húszéves, és szép, mint a hajnal. Kicsattan az egészségtől. És dolgoz. Maga dagasztja a kenyeret, maga varrja a szoknyáit.

DREKK ÚR

Azt mondtam, satnyácska, és punktum. De nem baj, mert én éppen a satnyácskákat szeretem. Hívja a papot!

(Anyuci jajveszékelve kimegy. Drekk úr Margarétához lép, és együtt indulnak a templomba. Megkondulnak a harangok.)

KÖLTŐ

Tetszik látni? Micsoda erőlködés! Micsoda erőlködése a száárnak, hogy rózsá lehessen! Egyedem-begyedem, vén kecske: minek annak menyecske... Januárból február lesz, sok emberből nagy számár lesz... Sárgarépa, petrezselyem – a vénasszony: veszedelem... A hold fehér sas. A hold lókoponya, a levegő fekete alma. A hold a szégyennek kenyér, a gazdagnak meg fehér selyemmel bevont ülőke az árnyékszéken. De sem Drekk úr, sem Margaréta nem látja a holdat. Ha a színigazgató úr akarná, Drekk úr még a vízi sellőket is megláthatná. Margaréta pedig zúzmarával hinthetné be a haját a harmadik felvonásban, ahol az ártatlanokra nagy, fehér hópihék hullanak. De a színigazgató úr fél a költészettől. A szereplőket rozsdás vasszekrényben tartja, hogy csak csámpás lábú, krumpliorrú kékharisnyák meg azok a fölfuvalkodott golyhók láthassák őket, akik esténként fallabdázni járnak, és dolyfösen azt dünnyögik: „Én adom az egyiket, a fal adja a másikat...” Mert Drekk úr nem ilyen, és Margaréta sem ilyen...

SZÍNIGAZGATÓ

Ki beszél itt ilyen bődületes marhaságokat?

KÖLTŐ

Csak azt mondom, hogy most esküsznek.

SZÍNIGAZGATÓ

Legyen szíves, ne avatkozzon bele mindenbe, maga balfácán. Ha nekem volna képzelőtehetségem, hétszentség, hogy már réges-rég kiteszem a szűrét. Pofáját ha be nem fogja, rúgom seggbe, vágom kupán – azon nyomba, vagy két perccel előadás után.

DREKK ÚR
Jaj, Margaréta!

MARGARÉTA
Sokat ittál?

DREKK ÚR
Azt szeretném, ha egy hordó bor lehetnék, és saját magamat ihatnám meg, a pocakom meg egy nagy-nagy sütemény, óriási mazsolás kuglóf volna. Iszom, eszem, hadd nőjön a begyem... Margaréta, énekelj nekem valamit.

MARGARÉTA
Már kezdem is.
(Énekel.)
Mélyen lent a folyó mormol.
Felleg és levél a fodra.
Indás tökvirág a hajnalt
arany koszorúba fonja.
Ó, rejtőző medrű bánat,
bánata a hajnaloknak!
Mit énekeljek még? Az apácák toborzóját, vagy a repedtsarkúak indulóját? Jaj, uram-kincsem! Én félek! Mit fogsz csinálni velem?

DREKK ÚR
Majd úgy teszek, hogy *múúúúúú*.

MARGARÉTA
Jaj, meghalok félelmemben. Éjfélkor mit teszel velem?

DREKK ÚR
Majd úgy teszek, hogy *záááááá*.

MARGARÉTA
Jaj, meghalok félelmemben. Hajnalban mit teszel velem?

DREKK ÚR
Majd úgy teszek, hogy *píííííí*.

MARGARÉTA
Akkor bizony meglátod majd, uram-kincsem,
hogy szárnyra kap s röpködni kezd kicsi pintyem.
(Megölelik egymást.)

DREKK ÚR
Jaj, drága Margarétám!

MARGARÉTA

Megint sokat ittál? Mért nem dőlsz le egy kicsit szunyókálni?

DREKK ÚR

Nem bánom, lefekszem. Hátha attól fölébred a vörösbegyem.

MARGARÉTA

Úgy, úgy. Legyen édes álmod!

(Drekk úr horkol. Bejön Pál, János, Józsi, Jenő vagy Ágoston, és összeölelkezik Margarétával; hatalmas cuppanós csókot hallani.)

DREKK ÚR

(fölébred)

Mi történt itt, Margaréta?

MARGARÉTA

Jaj, jaj, jaj! Hát nem látod, milyen kerek a hold? Hidegen szikrázik, mint egy fagyos tekintet. Nini, egy hal úszik benne! Ez itt az árnyékom. Árnyék, hess.

DREKK ÚR

Hess, árnyék.

MARGARÉTA

Ugye milyen fárasztó a hold, uram-kincsem? Mért nem dőlsz le egy kicsit szunyókálni?

DREKK ÚR

Lepihenek egy picit én, hátha attól megéled a gerlicém.

MARGARÉTA

Úgy, úgy. Aludj, kis férjecsém.

(Bejön a Költő, elkezdi csókolni Margarétát.)

MARGARÉTA

Szél támad és emelkednek
karjai a holdas holdnak:
tömör kis melleim tisztán
s buján előtolakodnak.

KÖLTŐ

Ha nincs is szél,
mit bánjuk mi!
Csókolj, szívem!
Ölelj, szívem!

DREKK ÚR
(fölbred)
Mi ez itt, Margaréta?

MARGARÉTA
Nagyon rossz itt a világítás, nem is láthatod jól. Ez a... ez a... csipkeszegély-verő szerkezet. Nem hallod, hogy csattog?
(Csókcuppogás hallatszik.)

DREKK ÚR
Mintha egy kicsit túlságosan is csattogna.

MARGARÉTA
Tűnj el, szerkezet. Férjecském, gyöngyöm, mért nem dőlsz le egy órácskát szunyókálni?

DREKK ÚR
Lepihenek egy kicsit, katángom, hátha attól húsosabb lesz a husángom.
(A másik oldalról bejön a Beteg, és Margaréta vele is csókolózik.)

DREKK ÚR
Itt valami búzlik. Mi ez?

MARGARÉTA
Tudod, most kezdődik a naplemente.
(Hangos szellentés hallatszik.)

DREKK ÚR
Brrrr. Mi ez? Te voltál?

MARGARÉTA
Ne nyugtalankodj. Csak a békák brekegnek a tóban.

DREKK ÚR Brekegnek, nem brekegnek, én ennek véget vetek, de egyszer és mindenkorra. Pfuj!

MARGARÉTA
Miért kell ezért úgy kiabálni? A cirkuszi oroszlánok üvöltöznek, a meggyalázott férjek kórusa bömböl az utcán.

DREKK ÚR
Miért vannak nyitva az erkélyajtók?

MARGARÉTA
Amíg te szunyókáltál, férjecském, akkora szél fújt, hogy kinyíltak.

DREKK ÚR

Megállj, Margaréta! Ezért megfizetsz. Gonosz néember. Pedig mennyi pénzembe kerültél! Irgum-burgum, bimm, bamm, bumm.

(Énekel.)

Margaréta, mért vagy kurva,

nem vagy arra rászorulva.

Megmondtam, hogy kurva ne légy,

köpje be a bulád a légy.

(Margaréta a színpalack mögött kiabál.)

DREKK ÚR

Ki a gyerekek apja?

ANYUCI

Te vagy, te vagy, te vagy.

DREKK ÚR

De hát én...

(Ráhúz egyet Anyucira.)

Ki a gyerekek apja?

ANYUCI

Te vagy, te vagy, te vagy.

(Újabb ütés. Bent Margaréta szülés közben sikoltozik.)

SZÍNIGAZGATÓ

Most születik a hatodik.

DREKK ÚR

Ki az apja a hatodiknak?

ANYUCI

Te vagy.

(Ütés.)

DREKK ÚR

Ki az apja?

ANYUCI

Te vagy, csakis te.

(Ütés.)

Te vagy, te vagy, te vagy, te vagy.

(Ájultan eldől.)

DREKK ÚR

Elnyúltál, gaz vénasszony, mint a döglött légy. Most majd megtudom, ki az apjuk ezeknek a kölköknek. Lesz nemulass, lesz nyakleves.

(Indul kiféle.)

ANYUCI

(Fölemeli a fejét.)

Te vagy, te vagy, te vagy, te vagy. Beee-ee-ee!

(Kiölti a nyelvét.)

DREKK

(Visszafordul, és jó nagyot húz Anyucira.)

Pukkadj meg!

ANYUCI

(Hatalmas durranással, akár egy léggömb, szétpukkan. Sűrű fekete füst támad a helyén.)

DREKK ÚR

Na, ezt elvitte az ördög! A holtak háza a holdban tárul. A vizek ajtajához a legkisebb kéz sem érhet.

(Kimegy, és visszajön Margarétával.)

Most azt kellene mondanom neked: „Nesze... nesze... te utolsó...”, és közben el kéne, hogy verjelek, mint a kétfenekű dobot. De nem visz rá a lélek. Pénzen vettelek, mint valami igásbarmot. Megérdemeltem, hogy fölszarvazz.

Öledben vad gyökerek viaskodnak,

az ajkad elmosódott pirkadat,

s nyoszolyád langyos rózsái alatt

jajgatva várnak sorukra a holtak.

MARGARÉTA

Bocsáss meg!

SZÍNIGAZGATÓ

(Berohan a színpalack mögül.)

Na, ebből elég! Hazugság, szemenszedett hazugság! A velejéig züllött, alávaló Drekk-től, aki pénzen vett magának feleséget, Margaréta soha nem kérhet bocsánatot. Inkább meg kellene, hogy fojtsa, vagy böllérekést kéne vágnia a rusnya potrohába, nem bocsánatot kérni tőle!

Volt egyszer egy színdirektor,

íratott egy színjátékot,

megrendezte, eljátszatta –

a szereplők átírkálták,

galád módon elrontották:

bolond, aki meghallgatta.

Láthatták most kicsik, nagyok,

hogy a főbolond én vagyok...

KÖLTŐ

(*Félnéken elősettenkedik.*)

Igazgató úr, elmondhatom az epilógust?

SZÍNIGAZGATÓ

Bánom is én... Adjanak egy kis vattát, hogy bedughassam a fületem...

KÖLTŐ

Hölgyek, urak, kofák, katonák, diákok, léhűtők! Valaha ilyen és ehhez hasonló komédiákon mulattak és épültek a csűrökben, pajtákban, elhagyott istállóban, fogadók udvarán, vásártereken egybegyűlt emberek. Lovak, csikók, borjak, tehenek, ökrök, szamarak, öszvérek közelében pergett a jó ízű, eleven szó az ódon falusi bohózat kedves alakjainak ajkáról, s közben elbűvölően ártatlan trágárságok is elcsattantak. Soha ne a formát, hanem a formák velejét kérjük számon a színházon. Most olyan korban élünk, amikor a gonoszság, a tévedések, a kusza, lötytös érzelmek az otthonok legmélyére is behatolnak. Töltse meg hát a teátrumot a kalászkok friss illata, s e bájos népi malackodással is küzdjünk a posztmodern színház nagyképű semmitmondásra és gyomorforgató közönségességre ítélt válfaja ellen, melynek homlokzatára már nem az a szó illik: KÖLTÉSZET, hanem az, hogy SZÓMÉSZÁRSZÉK, vagy inkább az, hogy TÉBOLYDA. Üdvözljük színházunkban Drekk urat, az andalúz Don Cristóbal unokaöccsét, a párizsi Monsieur Guignol fivérét és a bergamói Arlecchino nagybátyját – Drekk urat, akiben a színjátszás legősibb lényege él tovább... Szívetekben éles, tiszta fuvolafutamként csendüljön meg Federico García Lorca gyönyörűséges neve, hisz' játékunkat rá emlékezve, az ő tiszteletére adtuk elő. Az ő nyitott szeműen éber és igaz verseiben és drámáiban a szépség és a borzalom, a kimondhatatlan és a visszataszító a legizőbb öröm közepette él együtt és csap össze.

Nem ismerte őt senki. Nem. De mi daloljuk.

Derítjük glóriába arcéle gráciáját.

Tudása érettségét dalunkkal dicsőítjük,

mert ábrándja halál volt, a halál szájaíze,

s vitézlő vígságára köddel vonult a bánat.

Soká születik párja – tán sohse jön világra

ily andalúz, ily tiszta, kalandokban ily gazdag.

Elcsukló szavainkkal siratunk, délceg fenség –

a gyászos szél örökké reszket az olajfák közt.

Az előadásnak vége, menjetek békével – de mielőtt fölcihelődtek, verdessétek össze szép ütemesen a tenyereiteket!

Függöny